

РЕШЕНИЕ

№ 1081

гр. Варна, 31.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 51 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **Антония Светлинова**

при участието на секретаря **Веселина Д. Георгиева**
като разгледа докладваното от **Антония Светлинова** Гражданско дело № 20233110100511 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава XXV от ГПК.

Образувано е по **предявени от Ц. В. Н.**, ЕГН *********, с постоянен адрес: *********, **срещу „Е.П.В.“ ЕАД**, ЕИК *********, със седалище и адрес на управление: *********, представлявано заедно от всеки двама от членовете на управителния съвет **А.Т.Р. А.М.А. и Р.Ш.**, **обективно кумулативно съединени иски** с правно основание **чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 КТ** за признаване за незаконно на уволнението на ищеца, извършено със Заповед № 52/18.11.2022 г. на **Р.Ш.-член на УС на „Е.П.В.“ ЕАД** и **С.П.С.-упълномощен представител на дружеството**, и неговата отмяна, за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност **„*****“ в Отдел „*****“**, Дирекция **„*****“** към **„Е.П.В.“ ЕАД**, както и осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **17223,60 лв.**, представляваща обезщетение за времето от **19.11.2022 г.** до приключване на съдебното дирене по делото, през което е останал без работа поради уволнението, ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба – **17.01.2023 г.**, до окончателното изплащане на обезщетението.

В **исковата молба** ищецът твърди, че е бил в трудово правоотношение с ответника **„Е.П.В.“ ЕАД** (правоприемник на **„Е.Б.“ ЕАД**), възникнало по силата на сключен между тях трудов договор № 489/29.12.2006 г. за неопределено време, изменян с допълнителни споразумения към него. Твърди, че съгласно последното допълнителни споразумение № 492/30.06.2021 г. е заемал длъжността **„*****“ в Отдел „*****“**, Дирекция **„*****“** към **„Е.П.В.“ ЕАД**. Твърди, че със заповед на работодателя от **06.10.2021 г.** е бил дисциплинарно уволнен, като с влязло в

сила решение по гр.д. № 1571/2021 г. на РС-**** уволнението му е признато за незаконно и е възстановен на заеманата преди него длъжност. Излага, че на 18.11.2022 г. се е явил на работа и на същата дата му е връчена нова заповед № 52/18.11.2022 г., с която трудовото му правоотношение е прекратено, но този път на основание чл. 328, ал. 2 КТ – поради сключването на договор за управление на предприятието от 23.09.2021 г.

Счита уволнението за незаконосъобразно. В тази връзка оспорва да е сключван посоченият договор за управление. Изтъква, че не е отразено с кое лице е сключен такъв договор, а според публичните обстоятелства, вписани в Търговския регистър, на 03.10.2022 г. е заменен само един от членовете на Управителния съвет на дружеството, което не е достатъчно за приложението на чл. 328, ал. 2 КТ, предвид вписания начин на представляване на дружеството заедно от двама от членовете на Управителния съвет.

Отделно намира, че не е бил част от ръководството на предприятието по смисъла на чл. 328, ал. 2 КТ. Счита, че това основание за уволнение е приложимо единствено спрямо ръководителите, от които зависи пряко постигането на търговския резултат на предприятието и на заложените цели, а не спрямо всеки служител с ръководни функции. Доколкото ответникът „Е.П.В.“ ЕАД е мажоритарен акционер в енергийните предприятия „Е.П.П.“ АД и „Е.С.“ АД и упражнява пряк контрол върху тях, намира, че основната му търговска цел е реализирането на доходи от продажба на ел.енергия и предоставяне на мрежови услуги. Поддържа, че заеманата от него преди уволнението длъжност „*****“ в „Център за *****-Запад“ не е свързана с упражняването на тези дейности, пряко водещи до целения икономически резултат на дружеството, а със спомагателната дейност по администриране на постъпващата документация и разпределянето ѝ към компетентните подразделения. Освен това изтъква, че същинското ръководство дори на тази спомагателна дейност не се осъществява от него, като началник на отдела, а от директора на Дирекция „*****“, респ. той дори йерархично не е пряко подчинен на новия управител. По изложените съображения намира, че не са били налице предпоставките за приложението на разпоредбата на чл. 328, ал. 2 КТ и същата е превратно тълкувана от работодателя с единствената цел да прекрати правоотношението му, като преодолее закрилата, от която се ползва като председател на синдикалната секция на КТ „Подкрепа“ в „Е.П.В.“ ЕАД.

Освен това оспорва формалната валидност за уволнителната заповед. По този повод възразява, че заповедта е подписана от лицето С.П.С. без представителна власт.

Твърди, че в резултат от незаконното уволнение е останал без работа, поради което счита, че ответникът му дължи обезщетение за период от шест месеца, в който не е бил трудово ангажиран. Сочи, че brutното му трудово възнаграждение преди уволнението е било в размер на 2870,60 лв., респ. дължимото обезщетение за посочения период възлиза на 17223,60 лв.

По същество моли за уважаване на предявените искиове и претендира разноски по делото, вкл. адвокатско възнаграждение. Прави и възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

В **открито съдебно заседание** ищецът, чрез процесуалния му представител адв. П. М., поддържа исковата молба и представя списък на разноски по чл. 80 ГПК. В депозирана писмена защита излага правни доводи.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът депозира **отговор на исковата**

молба, в който излага становище за неоснователност на предявените искове. Не оспорва, че между страните е било налице трудово правоотношение, по което ищецът е заемал длъжността „*****“ в Отдел „*****“, Дирекция „*****“, както и че същото е прекратено с процесната заповед от 18.11.2022 г. на основание по чл. 328, ал. 2 КТ. Поддържа, че са били налице условията за приложението на посочената разпоредба и уволнението е законно. В тази връзка твърди, че на 23.09.2022 г. е проведено редовно заседание на Надзорния съвет на „Е.П.В.“ ЕАД, на което е взето решение за освобождаване на Д.К.Д. като член на УС и на нейно място е избран Р.Ш., с който на същата дата е сключен договор за възлагане на управление по чл. 241, ал. 6 ТЗ и на 03.10.2022 г. промяната е вписана в Търговския регистър по партидата на дружеството. Твърди, че във връзка с избора на новия член на УС на 27.09.2022 г. е взето единодушно решение, с което е одобрен бизнес план за развитие на дружеството за периода 2022 г. – 2024 г., включващ и поставени цели във връзка с развитие на персонала и оптимизиране на неговата работа. Счита, че по този начин на управителя е дадена възможност да сформира управленски екип за изпълнението на възложения му план с конкретни икономически показатели, която възможност включва и правата по чл. 328, ал. 2 КТ. Сочи, че изпълнението на новия договор за управление на дружеството е започнало на 23.09.2022 г. и в рамките на законоустановения деветмесечен срок – на 18.11.2022 г. на ищеца е връчено предизвестие и заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение на посоченото основание по чл. 328, ал. 2 КТ. Счита за ирелевантен относно приложението на посочената норма начинът на представляване на дружеството. В тази връзка изтъква, че в нормата липсва изискване управителят да разполага с (еднолична) представителна власт.

Намира за неоснователно и възражението относно попадането на заеманата от ищеца длъжност в приложното поле на нормата. Поддържа, че ищецът е бил сред лицата, представляващи ръководство на предприятието по смисъла на понятието, посочен в § 1, т. 3 ДР на КТ. Позовава се още на НКПД, според която класификация длъжността на ищеца е с код 121906021, отговарящ за „ръководител/началник/мениджър отдел“, както и на длъжностната характеристика на ищеца, според която същият е бил натоварен с конкретни ръководни функции.

Счита също, че заповедта е издадена от компетентен орган, действащ чрез лица с надлежна представителна власт, каквито се явяват новият управител Р.Ш. и С.С., последната упълномощена от двама от действащите членове на УС с нотариално заверени пълномощни от 04.10.2022 г. и 05.10.2022 г.

С тези аргументи по същество моли за отхвърляне на исковете и присъждане на разноски по делото, вкл. адвокатско възнаграждение. Прави и възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

В **открито съдебно заседание** ответникът, чрез процесуалния му представител адв. Н. Б., поддържа отговора и представя списък на разноски по чл. 80 ГПК.

След като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, настоящият съдебен състав намира за установено от фактическа страна следното:

С изготвения доклад по делото като безспорно и ненуждаещо се от доказване е отделено обстоятелството, че между страните е било налице трудово правоотношение, възникнало въз основа на трудов договор № 489/29.12.2006 г. и допълнителни споразумения към него, по което ищецът е заемал длъжността „*****“ в Отдел „*****“, Дирекция „*****“ към „Е.П.В.“ ЕАД. Същото се потвърждава и от приложените документи, вкл. трудов договор № 489/29.12.2006 г. (л. 6-9), допълнително споразумение № 542/30.09.2019 г. (л. 108), допълнително споразумение № 492/30.06.2021 г. (л. 10) и копие от трудова книжка на ищеца Ц. Н. (л. 100-102).

Приложена е и длъжностна характеристика за длъжността „*****“ в структурно звено Отдел „*****“, Дирекция „*****“ (л. 111 - 112), в която са посочени основните задължения на длъжността, вкл. да организира, ръководи и контролира работата на центровете за ***** и самата дейност по *****те на компаниите от групата Е.п. в посочени градове; да организира, ръководи и контролира въвеждането и поддържането на информационната система с основни данни за клиентите; да контролира процесите по организация на труда, трудова дисциплина, работно време, почивки и отпуски на служителите в отдела; да контролира спазването на Правилника за вътрешния трудов ред, основните организационни правила и бизнес процеси, функционално установените политики и процедури и др. Отражено в длъжностната характеристика е още, че длъжността е с код по НКПД 1219 6021 - „Ръководител/Началник/Мениджър отдел“, както и че е пряко подчинена на Директор „*****“.

Не е спорно, а се установява и от приобщените писмени доказателствени средства, че със заповед № 58#27 от 06.10.2021 г. (л. 92-93) ищецът е бил дисциплинарно уволнен, като с влязло в сила решение № 121/21.03.2022 г. по гр.д. № 1571/2021 г. на РС-**** (л. 11-17), потвърдено с решение № 68/21.06.2022 г. по възз.гр.д. № 136/2022 г. по описа на Окръжен съд-**** (л. 18-22), уволнението му е признато за незаконно и е възстановен на заеманата преди него длъжност.

Безспорно е също, че на 18.11.2022 г. ищецът се е явил на работа за заемане на длъжността, на която е възстановен, което обстоятелство е отразено в съставен за целта протокол от 18.11.2022 г., подписан от ищеца и представител на ответното дружество (л. 23).

На същата дата на ищеца е връчено предизвестие № ERP-212/18.11.2022 г. (л. 75) и нова заповед № 52/18.11.2022 г. (л. 73), с която трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл. 328, ал. 2 КТ – поради сключването на договор за управление на предприятието от 23.09.2021 г. Заповедта е подписана за работодателя от Р.Ш. и С.С.. Последаната е упълномощена да представлява и подписва от името и за сметка на „Е.П.В.“ АД трудови договори, допълнителни споразумения към тях и заповеди за прекратяване на трудови договори съвместно с член на УС на дружеството съгласно пълномощно от А.М.А. и Р.Ш., в качеството им на членове на УС на „Е.П.В.“ АД, което пълномощно е с нотариална заверка на подписите на упълномощителите с рег. № 4352/04.10.2022 г. и рег. № 4378/05.10.2022 г. по описа на нотариус Стилиян Чернев с рег. № 619 на НК (л. 69-72).

Видно от приложения протокол от заседание на Надзорния съвет на „Е.П.В.“ АД, проведено на 23.09.2022 г. (л. 47-48), на посочената дата са взети

решения за освобождаване на Д.К.Д. като член на УС на дружеството, считано от 23.09.2022 г., и избиране на Р.Ш. като нов член на УС.

На 23.09.2022 г. е сключен договор за възлагане на управлението между „Е.П.В.“ АД, представлявано от председателя на Надзорния съвет, и Р.Ш., като член на УС (л. 49-59).

Съгласно приложен протокол от заседание на Управителния съвет на „Е.П.В.“ АД, проведено на 27.09.2022 г. (л. 60), УС единодушно е одобрил Бизнес план на дружеството за периода 2022 г. – 2024 г. във връзка с избирането на Роберт Шима за член на УС.

Приобщен към доказателствения материал е и въпросният бизнес план (л. 61-68), който включва поставени цели за развитие на персонала през 2023 г., вкл. чрез намаляване на текучеството, развитие на стажантски и практикантски програми, поддържане и развитие на правила за обучение на служителите съгласно бизнес необходимостта, както и дигитализиране на процесите и развитие на персонала в Центровете за ***** в дружеството с цел постигане на пълна удовлетвореност на клиента.

От приложената регистрационна карта, издадена от Агенция по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“ гр. **** (л. 192) и копие от трудова книжка (л. 193), сверено от съда с оригинал от същата, се установява, че ищецът е регистриран в Бюрото по труда на 22.11.2022 г. и до приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция на 20.03.2023 г. няма данни за е започнал нова работа.

За установяване размера на обезщетението за оставане без работа по делото е допуснато и провеждането на съдебно-счетоводна експертиза. От приетото експертно заключение (л. 188 и сл.) се установява, че брутното трудово възнаграждение на ищеца е в размер на 2847,45 лв., вкл. 2315 лв. основна заплата и 532,45 лв. допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит (23 %). Съобразявайки това възнаграждение, експертът определя в размер на 17084,70 лв. дължимото обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за максималния 6-месечен период (2847,45x6). При изслушването на вещото лице в открито съдебно заседание по реда на чл. 200 КТ К. К. пояснява, че е взела предвид като последен отработен пълен месец септември 2021 г. и е взела предвид брутното трудово възнаграждение на ищеца именно за този месец, вкл. и допълнителното възнаграждение от 23 % е изчислено съобразно придобития от ищеца трудов стаж към м.09.2021 г. - 23 години. Експертът изчислява дължимото обезщетение за периода от 19.11.2022 г. до 19.03.2023 г., вкл. в размер на 11389,80 лв. (2847,45x4).

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 КТ за признаване за незаконно уволнението на ищеца и неговата отмяна, възстановяването му на заеманата преди уволнението длъжност и присъждане на обезщетение за оставането му без работа. Същите са **допустими**, доколкото са налице нормативно установените положителни процесуални предпоставки за възникване и надлежно упражняване на правото на иск и липсват процесуални пречки за това.

По обуславящия **иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ**, чрез който е оспорена законосъобразността на уволнението, в тежест на ответника е да докаже, че същото е извършено законно и на посоченото в уволнителната заповед основание.

В случая уволнението е извършено на основание **чл. 328, ал. 2 КТ**, според която разпоредба служителите от ръководството на предприятието могат да бъдат уволнени с предизвестие в сроковете по чл. 326, ал. 2 поради сключването на договор за управление на предприятието. Уволнението може да бъде извършено след започване на изпълнението по договора за управление, но не по-късно от 9 месеца.

Уволнителната заповед е редовна от външна страна и подписана от надлежни представители на дружеството – работодател, каквито се явяват Р.Ш. – член на УС на „Е.П.В.“ АД и С.С. - пълномощник на двама членове на УС, упълномощен изрично с нотариално заверено пълномощно. Съгласно задължителните указания, дадени с ТР № 6/2012 г. от 11.01.2013 г. на ОСГК на ВКС, е допустимо делегиране на работодателска правоспособност чрез упълномощаване при прекратяване на трудово правоотношение, извън случаите на налагане на дисциплинарни наказания по чл.192, ал.1 КТ, какъвто настоящият не е.

Неоснователни са и останалите възражения на ищеца относно формалната валидност на заповедта. Действително, волята на работодателя за промени в ръководството на предприятието по чл. 328, ал. 2 КТ следва да се формира от управителя, с когото е сключен новият договор за управление, но се изявява чрез законния представител на работодателя – юридическо лице, за да е налице валидност на волеизявлението (така - решение № 68 от 27.04.2022 г. по гр. д. № 2443/2021 г. на ВКС, III г. о.). Доколкото не е задължително да съвпадат волеобразуващите и волеизявяващите органи на юридическото лице, няма пречка да се приложи уволнителното основание по чл. 328, ал. 2 КТ и в хипотеза като разглежданата, при която е избран само един нов член от колективен управленски и представителен орган, вкл. при уговорен съвместен начин на представляване на дружеството заедно от двама членове на УС.

По същество законосъобразността на уволнението е обусловено от наличието на следните кумулативни предпоставки, а именно: заеманата от ищеца длъжност да е била ръководна, да е сключен нов договор за управление на предприятието и уволнението да е извършено в 9-месечен срок, считано от започване на изпълнението по договора за управление.

Съгласно легалната дефиниция, регламентирана в § 1, т. 3 от ДР на КТ, в *„ръководство на предприятието“* е ръководителят на предприятието, неговите заместници и други лица, на които е възложено ръководството на трудовия процес, включително и в поделение на предприятието, както и колективните изборни органи за управление (стопански съвет, управителен съвет, изпълнително бюро, оперативно бюро и други подобни).

В съдебната практика се приема, че характерът на длъжността като ръководна се обуславя от длъжностната характеристика, а не от определянето ѝ като такава по Единния класификатор на длъжностите (така - решение № 442 от 8.06.2010 г. по гр. д. № 1621/2009 г. на ВКС, III г. о.).

Приема се още, че не е част от ръководството на предприятието служител, който осъществява ръководство спрямо други служители, но

същевременно е организационно подчинен на преките си административни ръководители в съответното поделение, както и на служителите от дирекциите и ръководителите на самостоятелните отдели, служби и звена в съответното предприятие, т.е. съществува опосреденост от множество други служители, стоящи в организационно-йерархическата структура между него и ръководителят на предприятието, с когото е сключен договор за управление (така - решение № 50025 от 14.03.2023 г. по гр. д. № 1682/2022 г. на ВКС, IV г. о., решение № 4 от 7.04.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2285/2021 г., IV г. о., решение № 272/14.10.2016 г. по гр. д. № 1691/2016 г., на ВКС, IV г. о., решение № 249/04.07.2013 г. по гр. д. № 1358/2012 г. на ВКС, IV г. о., решение № 111/12.03.2012 г. по гр. д. № 726/2011 г. на ВКС, IV г. о. и др.).

В случая от приложената длъжностна характеристика за заеманата от ищеца длъжност „*****“ в Отдел „Център за ***** Запад“ към Дирекция „*****“ е видно, че са му възложени ръководни функции в центровете за обслужване в посочените градове, както и че е пряко подчинен на директора на Дирекция „*****“. Няма данни обаче на кого е пряко подчинен последният – дали на УС или на друг служител (един или няколко) в организационно-йерархическата структура на дружеството. При това положение не може да се направи извод дали опосредяването между ищеца и новоизбрания управител е само с една длъжност (директор на Дирекция „*****“) или с повече такива, респ. дали ищецът е бил част от ръководството на предприятието по смисъла на легалната дефиниция и цитираната съдебна практика по нейното приложение. Доказателствената тежест за установяване на посоченото качество на ищеца се носи от ответника, поради което той следва да понесе и последиците при неустановеност на релевантния факт.

Дори да се приеме, че заеманата от ищеца длъжност е била ръководна, не е налице второто кумулативно условие за уволнение на обсъжданото основание по чл. 328, ал. 2 КТ, касаещо сключения нов договор за управление на предприятието.

За да се избегне възможността за злоупотреба с това основание от страна на работодателя, в практиката на ВКС е възприето, че за законосъобразното му прилагане е необходимо новият договор за управление да съдържа бизнес задача с конкретни икономически показатели, които управляващият предприятието трябва да постигне, като напр. производителност, рентабилност, обем на оборота, печалби, поддържане на определен брой работни места, финансови задължения и инвестиции. Въз основа на бизнес задачата управляващият е длъжен да разработи бизнес програма, която да предложи и да изпълни по време на действие на договора, като при неизпълнение той носи икономическа отговорност. Затова именно на управителя е предоставено правото на избор на ръководен екип, с помощта на който да постигне заложените цели, вкл. и правото на уволнение по чл. 328, ал. 2 КТ на лица от досегашния ръководен персонал. Няма пречка бизнес задачата с конкретните икономически показатели, които управляващият предприятието трябва да постигне, да бъде поставена и с други актове и документи, стоящи извън самия договор за управление, стига да е налице връзка между тях (така - решение № 256 от 7.11.2019 г. по гр. д. № 944/2019 г. на ВКС, IV г. о., решение № 78 от 12.06.2019 г. по гр. д. № 2493/2018 г. на ВКС, III г. о., решение № 76/27.03.2012 г. по гр. д. № 937/2011 г., на ВКС, III

г. о., решение № 481/13.12.2011 г. по гр. д. № 168/2011 г., на ВКС, III г. о. и др.).

От обсъдените писмени доказателствени средства се установява, че с решение на Надзорния съвет на „Е.П.В.“ АД от 23.09.2022 г. е избран нов член на Управителския съвет на дружеството - Р.Ш., с когото на същата дата е сключен договор за възлагане на управлението.

Въпросният договор обаче има бланкетен характер и не съдържа никакви конкретни стопански задачи, които да са възложени в тежест на новоизбрания член на УС, изпълнението на които да оправдават и неговото право да извършва едностранни промени в подчинения му екип с ръководни функции. Такива задачи, свързани с централите за *****, ръководени от ищеца, не се съдържат и в одобрения впоследствие с решение на УС от 27.09.2022 г. „бизнес план за 2022 г. – 2024 г.“. Макар и да е отразено формално в решението, че одобрението на плана е свързано с избирането на Р.Ш. за член на УС, подобна връзка не може да бъде извлечена нито от съдържанието на плана, нито на управленския договор. Още повече, че в договора не е упоменато никакво приложение, което да е част от него, а приетият впоследствие бизнес план е окачествен като такова приложение с нарочно отбелязване в горната част на всяка негова страница. Няма данни също така възнаграждението на новоизбрания управител да е обвързано от постигане на заложените в бизнес плана финансови резултати, нито той да носи икономическа отговорност при неизпълнението им.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че в полза на работодателя не е възникнало потестативното право да прекрати едностранно трудовото правоотношение на ищеца по реда на чл. 328, ал. 2 КТ. Затова и **предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ се явява основателен и следва да бъде уважен**, като уволнението бъде признато за незаконно и отменено.

Предвид обстоятелството, че прекратеното трудово правоотношение е с безсрочен характер, то и **исковата претенция с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ следва да бъде уважена**, като ищецът бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „*****“ в Отдел „*****“, Дирекция „*****“ към „Е.П.В.“ ЕАД.

На основание чл. 225, ал. 1 КТ при незаконно уволнение работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца. Според чл. 228, ал. 1 КТ brutното трудово възнаграждение за определяне на обезщетението е полученото от работника или служителът brutно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанието за съответното обезщетение, или последното получено от работника или служителът месечно brutно трудово възнаграждение, доколкото друго не е предвидено.

В случая от представената трудова книжка и регистрационна карта в Агенцията по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“ - **** е доказано, че в резултат от незаконното уволнение ищецът е останала без работа за времето от прекратяване на правоотношението му на 19.11.2022 г. до приключване на съдебното дирене по делото на 20.03.2023 г. За този период от 19.1.2022 г. до 19.03.2023 г., вкл., включващ точно четири месеца, дължимото от

работодателя обезщетение възлиза на **11389,80 лв.**, изчислено от вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза при условията на чл. 228, ал. 1 КТ, въз основа на последно полученото от ищеца брутно трудово възнаграждение за м. септември 2021 г. в размер на 2847,45 лв. Съдът кредитира напълно заключението като компетентно изготвено, правилно и обосновано. Същото изчислява обезщетението въз основа на brutното възнаграждение, което ищецът е получил последно при същия работодател за реално положен труд, което именно възнаграждение е релевантно по смисъла на чл. 228, ал. 1 КТ. Аргументи в тази насока се съдържат и в мотивите на ТР № 2/2013 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГК на ВКС.

Следователно до посочения размер и период предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 КТ следва да бъде уважен, ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба – 17.01.2023 г., до окончателното изплащане на обезщетението. За разликата над дължимата сума от 11389,80 лв. до пълния предявен размер на вземането от 17223,60 лв. и за периода от 20.03.2023 г. до 19.05.2023 г. претенцията подлежи на отхвърляне като неоснователна.

На основание чл. 242, ал. 1, предл. трето ГПК, следва да бъде допуснато предварително изпълнение на решението в частта, с която се присъжда обезщетение за оставане без работа.

На основание чл. 236, ал. 1, т. 7 ГПК в решението следва да бъде отразена и посочената от ищеца Б.ата сметка, по която да се преведат присъдените в негова полза суми.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, с оглед изхода на делото и направеното за това искане, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение съразмерно с уважените искове. Според приложения договор за правна защита и съдействие от 13.01.2023 г. уговореното адвокатско възнаграждение за делото е в размер на 2000 лв., платимо по Б. път, като същото е заплатено на 16.01.2023 г. с платежно нареждане от същата дата. Доколкото в договора не е посочен размер на възнаграждението по всеки от предявените 3 бр. обективно кумулативно съединени искове, съдът приема, че то е дължимо поравно или по 666,67 лв. за всеки иск. Така, съразмерно с уважените искове, в полза на ищеца се следват разноски в размер на **1774,20 лв.**, от които 1333,34 лв. за адвокатско възнаграждение по уважените искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ и 440,86 лв. по частично уважения иск по чл. 225, ал. 1 КТ.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на **264,19 лв.**, съразмерно с отхвърлената част от иска по чл. 225, ал. 1 КТ, за който съдът приема, че е уговорено възнаграждение от 780 лв. – 1/3 от общия размер на възнаграждението от 2340 лв. с вкл. ДДС. Последното е реално заплатено съобразно приложените доказателства - договор за правна защита и съдействие № 23553/26.01.2023 г., фактура № 24628/27.01.2023 г. и платежно нареждане от 02.02.2023 г.

Направените от страните възражения за прекомерност са неоснователни, доколкото нормативно установеният минимален размер на възнаграждението по чл. 2, ал. 5 във вр. чл. 7, ал. 1, т. 1 и чл. 7, ал. 2, т. 3 от

Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред. изм. и доп. ДВ. бр.88 от 4 Ноември 2022г.), до който би могло да бъде редуцирано то по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, възлиза на 3510,12 лв. без вкл. ДДС, респ. надвишава претендираните суми.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд – Варна, дължимите такса и разноски по производството в **общ размер на 815,59 лв.**, от които 615,59 лв. за държавни такси по уважените искове (160 лв. за неоченяемите искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и 2 КТ - по 80 лв. такса за всеки иск, дължима на основание чл. 3 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, и 455,59 лв. за такса по оценяемия иск по чл. 225, ал. 1 КТ, дължима на основание чл. 1 от същата тарифа) и 200 лв. за заплатено от бюджета възнаграждение на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ УВОЛНЕНИЕТО на Ц. В. Н., ЕГН ***, с постоянен адрес: *****, извършено със Заповед № 52/18.11.2022 г. на Р.Ш. - член на УС на „Е.П.В.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, и С.П.С.-упълномощен представител на дружеството, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ.**

ВЪЗСТАНОВЯВА Ц. В. Н., ЕГН ***, с постоянен адрес: *****, на заеманата преди уволнението длъжност „****“ в Отдел „****“, Дирекция „****“ към „Е.П.В.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.**

ОСЪЖДА „Е.П.В.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано заедно от всеки двама от членовете на управителния съвет А.Т.Р. А.М.А. и Р.Ш., да заплати на Ц. В. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, сумата от 11389,80 лв. (единадесет хиляди триста осемдесет и девет лева и осемдесет стотинки), представляваща обезщетение за времето, през което служителят е останал без работа поради незаконното уволнение, а именно за периода от 19.11.2022 г. до 19.03.2023 г., вкл., ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба – 17.01.2023 г., до окончателното изплащане на обезщетението, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 КТ, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над присъдената сума от 11389,80 лв. до пълния предявен размер на обезщетението от 17223,60 лв. и за периода от 20.03.2023 г. до 19.05.2023 г.**

ДОПУСКА ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ на решението в частта за присъденото обезщетение за оставане без работа, на основание чл. 242, ал. 1, предл. трето ГПК.

ОСЪЖДА „Е.П.В.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано заедно от всеки двама от членовете на управителния съвет А.Т.Р. А.М.А. и Р.Ш., да заплати на Ц. В. Н., ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, сумата от 1774,20 лв. (хиляда седемстотин седемдесет и четири лева и двадесет стотинки) за сторените по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част от исквете, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.**

ОСЪЖДА Ц. В. Н., ЕГН ***, с постоянен адрес: *****, да заплати на „Е.П.В.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано заедно от всеки двама от членовете на управителния съвет А.Т.Р. А.М.А. и Р.Ш., сумата от 264,19 лв. (двеста шестдесет и четири лева и деветнадесет стотинки) за сторените по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от исквете, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.**

Присъдените суми в полза на ищеца Ц. В. Н. могат да бъдат заплатени по посочената в исквата молба Б.а сметка с IBAN: **, открита в „*****“ АД.***

ОСЪЖДА „Е.П.В.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано заедно от всеки двама от членовете на управителния съвет А.Т.Р. А.М.А. и Р.Ш., да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд – Варна, сумата от 815,59 лв. (осемстотин и петнадесет лева и петдесет и девет стотинки), представляваща дължими държавни такси и разноски по производството, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Варна в двуседмичен срок, считано от 03.04.2023 г. – деня, в който съдът е посочил, че ще обяви решението си, на основание чл. 315, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____